

Folketingets Social- og Ældreudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sm@sm.dk
www.sm.dk

Sagsnr.
2021 - 3651

Doknr.
419896

Dato
21-05-2021

Folketingets Social- og Ældreudvalg har d. 23. april 2021 stillet følgende spørgsmål nr. 554 (alm. del) til social- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Charlotte Broman Mølbæk (SF).

Spørgsmål nr. 554:

”Når en kommune giver afslag på en BPA-ordning efter servicelovens § 96 med den begrundelse, at behovene for hjælp kan dækkes efter andre paragraffer i serviceloven (typisk § 83, § 85 og § 97), er det så borgeren, der skal kunne bevise, at behovene ikke kan dækkes efter de andre paragraffer, eller er det kommunen, der skal kunne bevise, at behovene faktisk kan dækkes efter andre paragraffer end § 96?”

Svar:

Når en borger søger om en ydelse efter serviceloven, skal kommunen foretage en saglig, konkret og individuel vurdering af, om borgeren opfylder lovens betingelser for at modtage ydelsen.

Inden kommunen træffer afgørelse, skal den sikre sig, at sagen er tilstrækkeligt oplyst til, at der kan træffes en retmæssig afgørelse.

Af § 10 i Bekendtgørelse af lov om retssikkerhed og administration på det sociale område (retssikkerhedsloven) fremgår det, at myndigheden har ansvaret for, at sager der behandles efter denne lov, er oplyst i tilstrækkeligt omfang til, at myndigheden kan træffe afgørelse.

Bestemmelserne i § 10 om oplysning af sociale sager bygger på officialprincippet, som er en forvaltningsretlig grundsætning. Efter officialprincippet er det som udgangspunkt myndighedens ansvar at sørge for, at der bliver indhentet tilstrækkelige oplysninger til, at myndigheden kan afgøre, hvilken hjælp borgeren er berettiget til. Er der tvivl om holdbarheden af et væsentligt faktum, hører det med til sagsoplysningen, at myndigheden skal forsøge at få denne tvivl afklaret, således at det ved en sædvanlig bevismæssig vurdering kan afgøres, om den pågældende oplysning kan lægges til grund ved afgørelsen.

Yderligere fremgår det af § 11, stk. 1, nr. 1 i retssikkerhedsloven, at en myndighed kan anmode personer, der søger om eller får hjælp, om at medvirke til at få de oplysninger frem, som er nødvendige for at afgøre, hvilken hjælp de er berettiget til.

Det betyder altså, at når en borger henvender sig til myndigheden for at få hjælp efter den sociale lovgivning, og myndigheden herefter undersøger, hvilken hjælp borgeren er berettiget til, og beder ansøgeren om at medvirke, så må den del af sagens oplysninger komme fra ansøgeren selv. Myndigheden kan derfor bede borgeren om at medvirke i sagsbehandlingen, jf. § 11, stk. 1, nr. 1.

Endvidere fremgår det af § 22 i forvaltningsloven, at en afgørelse skal, når den meddeles skriftligt, være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold.

Begrundelsen for en afgørelse skal, jf. § 24 i forvaltningsloven, indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet. I det omfang, afgørelsen efter disse regler beror på et administrativt skøn, skal begrundelsen tillige angive de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen. Begrundelsen skal endvidere om fornødent indeholde en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen.

Derved kan kravet om begrundelse altså medvirke til at sikre, at afgørelsen er retmæssig og hviler på et sagligt og fyldestgørende grundlag. Selve begrundelsen vil derfor også fremtræde som en forklaring på, hvorfor en afgørelse har fået det indhold, som den har.

Afslutningsvis vil jeg gerne nævne, at i afgørelser om Borgerstyret Personlig Assistance efter servicelovens § 96 er det overladt til kommunalbestyrelsen at foretage en konkret og individuel vurdering, og i den vurdering vil muligheden for anden hjælp og støtte efter serviceloven kunne indgå i begrundelsen.

Med venlig hilsen
Astrid Krag